

vi i denne Sal udtale os ikke blot for og mod den ringe Pengebevilling, men ogsaa om, hvad der efter min Mening er selve Sagens Genstand: om vi ville have Spiret, eller vi ikke ville have det. Jeg gentager, at et Spir paa Frue Kirke vil jeg under ingen Omstændigheder have. Hvis jeg vilde have det, vilde jeg ogsaa stemme for den fornødne Bevilling af Statens Kasse til den fremtidige Vedligeholdelse, og jeg vilde sige Tak til Rigmanden for Spiret. Nu vil jeg indskrænke min Tak til Rigmanden til at gælde det Borgersind og den Offervillighed, han ved denne som saa mange andre Lejligheder viser overfor sin By, men jeg kan ikke takke for det Spir, som jeg er en Modstander af.

Jeg anser, som sagt, Frue Taarn med det høje, lysende Kors for noget af det mest karakteristiske, vi have i København. Vi have Spir baade her og der, vi have Spir paa Kirker, vi have Spir paa Raadhuset, vi have Spir paa Paladshotellet, og vi faa Spir paa Christiansborg Slot, men vi have ikke andre flade Taarne end Rundetaarn og Fruetaarn. Hver for sig ere disse noget specielt og specifikt, som vi, der ere voksende op til at se dem, paa ingen Maade ville undvære i Byens daglige Udseende eller, som Spirets Venner have talt saa meget om, i Byens Silhouet. Jeg vil bede de Herrer om blot at gaa til Nordbanestationen, derfra kunne de se det smukke Spir paa Sct. Petri Kirke og Taarnet med Korset paa Frue Kirke. Hvad er det, deres Øjne fæste sig ved, og hvad er det, som de, naar de bag efter rejse hjem til Jylland, tage med sig som det sidste Indtryk af København? Det er den fortløbende Række af Søer, som de se foran sig ligesom Alsterpartiet i Hamborg, og saa er det netop Frue Kirke med Korset, der er saa stærkt afvigende i sin Form fra det nærliggende Petri Taarn. Dette sidste taaler ikke, at der bygges et Taarn til klos opad det, thi naar man da ser paa Profilen, vil man tro, at det er to uensartede Taarne paa den samme Bygning; de ligge nemlig ikke længere end 200 eller maaske 300 Alen fra hinanden. Men ogsaa af andre Grunde ville vi være fri for at høre om det Spir. Spir have vi talt om før i det offentlige Liv her i København. For faa Aar siden tilbød den samme Rigmand, som nu fremkommer med sit Tilbud, at sætte Spir paa Nikolaj Taarn, der henlaa som Ruin i en meget upasset Stand. Kirken var brændt, Slagterboder vare indrettede der omkring paa det Sted, hvor Kirken havde staaet, og selve

Taarnet benyttedes kun til at vise Københavns Middeltid ved en høj Flagstang med en med sværtet Sejldug betrukken Kugle, der faldt præcis, naar Kl. var 1, hvorefter Folk havde sig at rette eller i hvert Fald at stille deres Ure, naar de ønskede at vide, hvad Klokken var slaaet. Denne Ruin, der laa paa en afsides liggende Plads blandt Slagterboder, fik denne Rigmand Lyst til at pynte med et Spir, og jeg maa tilføje, at det er et smukt og dekorativt Spir. Det vakte imidlertid megen Modstand, idet man, ikke helt med Urette, sagde, at det at sætte Spir paa saadan en enlig staaende Ruin af et Taarn vilde være at lave en Attrap, det vilde føre med sig, at man aldrig kunde være bekendt at vise Folk den Vej og lade dem se det Sted, hvor Kirken skulde have været. De Herrer vide, at det er det Sted, man kaldte Maven. Nu er der ingen Kirke og Maven er tom, der er ikke andet end et Taarn med et Spir paa. Men jeg skal ikke udtale mig mod selve dette Spir, det virker dekorativt helt ned ad Vimmelskafte og omtrent fra alle de Gader, man ser det. Men det er ikke for mig af nogen Betydning. Der er ved dets Rejsning ikke krænkede noget bestaaende, noget, der er færdigt. Der er kun sat en Dekoration paa en tilstedeværende Ruin, der laa hen omtrent ubrugt.

Den Gang Byens Borgere skulde afgøre, hvorvidt der skulde sættes Spir paa Nikolaj Ruin eller ej, vare Meningerne stærkt delte, og det var ikke de mindst kunstforstandige, det var ikke de daarligste i Byens Borgerstyrelse, som vare stemte mod denne Forandring. Mange af disse gamle københavnske Borgere havde deres Kærlighed ved Taarnruinen, som de vare vante til at se paa, og som passede ind i det gamle Kvarter, et af Københavns ældste. Der blev foretaget en Afstemning, og med 18 Stemmer mod 17 gav Borgerrepræsentationen sin Tilladelse til, at der blev sat Spir paa Nikolaj Taarn. Men Motiveringen, som Flertallets Ordfører, altsaa Borgerrepræsentationens Dr. Moltesen, brugte, udelukkende videnskabelig selvfølgelig og ganske uden Brug af Kielervidenskaben, skal jeg læse op. Han trøstede Byens Borgere med, at de ikke skulde være bange for Konsekvenserne. „Der kunde selvfølgelig aldrig være Tale om at forandre Frue Kirkes Taarn eller Rundetaarn“. Der var nogle, der havde sagt, at naar man først gav en Mand Lov til at sætte et Spir paa Nikolaj Taarn, var der ikke Grænse for, hvad